

Arrest

nr. 169 043 van 3 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Aziel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Aziel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X en die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 25 februari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Aziel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 augustus 2012 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Aziel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot

verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 27 januari 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis werd gebracht.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

"E., M. [...], geboren te Nazran op 17/12/1981 (...)

+ echtgenote E., F. [...], geboren te Nazran op 09/05/1985 (...)

optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van hun dochter

E., A. [...], geboren te Brussel op 20/06/2012 (...)

Nationaliteit: Federatie van Rusland

Adres: [...]

opgesteld dd. 09/08/2012 ingediend op 20/08/2012 (datumstempel op de aanvraag) waarvoor op 31/12/2012 een attest van inontvangstname werd afgeleverd + aanvullingen op 24/10/2012 en 20/02/2013

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen):

De aanvraag is ontvankelijk omdat de procédure op basis van art. 9 ter, wegens medische redenen, heden hangende is en op 10/02/2012 ontvankelijk werd gezet, zodat de betrokkenen momenteel nog steeds beschikken over een voorlopige verblijfstitel, een attest van immatriculatie.

De ingeroepen motieven volstaan echter niet om de regularisatie van de verblijfstoestand van de betrokkenen te rechtvaardigen.

De argumenten ten gronde aangehaald in de rubriek met de titel "C. Argumenten ten gronde: Humanitaire redenen en duurzame bindingen," waaronder de duur van hun verblijf in het Rijk, de vrienden - en kennissenkring, hun werkbereidheid, hun vrijwilligerswerk bij Fedasil, de Nederlandse taallessen, dat hun dochter in België geboren werd en hier wel de kans heeft om een goed leven op te bouwen in tegenstelling tot in Rusland, dat dit de juiste omgeving is om hun kind in op te laten groeien, de gevonden rust en stabiliteit, evenals toegevoegde stavingstukken betreffende onder andere de Nederlandse taallessen, de gevolgde cursus maatschappelijke oriëntatie, het inburgeringscontract, de arbeidskaart type C en de kopie van het rijbewijs, vormen geen grond voor een verblijfsregularisatie.

De betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

De betrokkenen verklaarden zich een eerste maal kandidaat vluchteling op 19/11/2009. Deze asielaanvraag werd op 29/03/2011 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de weigering om aan de betrokkenen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

De verzoekers dienden daarop op 26/05/2011 een tweede asielaanvraag in. Op 31/05/2011 nam de Dienst Vreemdelingenzaken de weigering van in overwegingname van een asielaanvraag, de bijlage 13quater. Deze beslissing voorzien van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 7 dagen te verlaten werd hen dezelfde dag nog betekend.

Op 20/01/2012 hebben ze een derde asielprocedure aanhangig gemaakt. Ook deze aanvraag werd afgesloten door een weigering van in overwegingname van een asielaanvraag, de bijlage 13quater d.d. 24/01/2012 met kennisgeving op dezelfde datum.

De betrokkenen lieten zich hierdoor niet ontmoedigen en dienden een vierde asielaanvraag in op 09/02/2012. Deze werd op 25/06/2012 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de weigering om aan de betrokkenen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat de duur van elk van deze procedures, respectievelijk om en bij 1jaar, 4 maanden en 10 dagen voor de eerste, zo'n 5 dagen voor de tweede, zo'n 4 dagen voor de

derde en ongeveer 4 maanden en 16 dagen voor de vierde, niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Desalniettemin hebben de betrokkenen zich verder in België genesteld tijdens zeer precair verblijf, veelvuldig procedures opstartend - naast 4 afgewezen asielprocédures, ook al zo'n 5 regularisatieprocedures op grond van art. 9 ter wegens medische redenen waarvan er 3 onontvankelijk werden gezet - terwijl het integratieproces, in welke mate dan ook, verder plaatsvindt. Zodoende pogen ze om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat hen niet in dank kan worden afgenomen. Uit een dergelijk precair verblijf kunnen immers geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van hun verblijfstoestand.

De aangehaalde elementen van werkwillegheid en tewerkstelling, waaronder de arbeidskaart type C en het vrijwilligerswerk bij Fedasil, vormen evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze enkel en alleen als doel had om aan de betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf, kaderend in de asielprocedure, in de eigen behoeften te voorzien. De geldigheidsduur van deze vergunning, de arbeidskaart type C, komt echter te vervallen op het moment dat de asielprocedure op definitieve wijze wordt afgesloten. Dientengevolge was het de betrokkenen daarna niet langer toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Daartegenover staat dat ze niet aantonen dat ze in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zouden kunnen halen om te voorzien in de levensbehoeften van hun gezin om zo aldaar, in het land waar de betrokkenen zelf geboren en getogen zijn en waar redelijkerwijze verondersteld hun familie verblijft, hun dochter de kans te geven om een goed leven op te bouwen met de nodige rust en stabiliteit. Nergens in de aanvraag wordt verduidelijkt waarom dit in het herkomstland niet mogelijk zou zijn, tenzij verwijzend naar de asielaanvragen die, zoals gezegd reeds werden afgewezen.

De geboorte van hun dochter in België kan niet worden weerhouden als grond voor een verblijfsregularisatie daar dit kind dezelfde verblijfstoestand heeft als haar ouders."

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Het 'belang' wordt door de wet niet omschreven. De wetgever heeft aan de Raad de zorg gelaten om dat begrip inhoud te geven met dien verstande dat hij hiertoe kan teruggrijpen naar de interpretatie zoals de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, aan dit wettelijk begrip geeft. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Het komt de Raad toe desnoods ambtshalve te onderzoeken of aan de belangvereiste is voldaan.

In de beschikking van 21 april 2016 werd aan de partijen de volgende vraag gesteld:

"Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutswijziging."

De verzoekende partijen hebben op deze vraag niet schriftelijk gereageerd. De verweerder heeft een aantal stukken overgemaakt waaruit blijkt dat de internationale organisatie voor Migratie (IOM) meegedeeld heeft dat de verzoekende partijen op 9 juli 2015 vrijwillig vertrokken zijn. Ter terechtzitting geeft de raadvrouw van de verzoekende partijen aan dat ze dit niet kan bevestigen, maar dat haar brief, die ze naar aanleiding van de terechtzitting naar haar cliënten gestuurd heeft, teruggekomen is en dat ze geen contact meer heeft met haar cliënten.

Nu de verzoekende partijen vrijwillig teruggekeerd zijn naar hun land van herkomst, rijst de vraag welke benadeling of welk belang zij hebben bij het bestrijden van de kwestieuze beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard.

Ter terechtzitting werd aan de raadvrouw van de verzoekende partijen gevraagd om uiteen te zetten welk belang zij bij het onderhavige beroep meent te hebben in het licht van hun vrijwillig vertrek naar hun land van herkomst.

Ter terechtzitting stelt de raadvrouw van de verzoekende partijen zich omtrent het belang te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De Raad wijst erop dat het rechtens vereiste belang een subjectieve en een objectieve component bevat. De subjectieve component van het belang komt erop neer dat de verzoekende partij zich door de overheidshandeling benadeeld dient te voelen en wel zodanig dat zij er een beroep tegen wil instellen en dat beroep wil voortzetten. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen.

De subjectieve component van het belang, met name het zich geschaad of benadeeld voelen, is uiteraard een zaak van de verzoekende partij zelf. Bijgevolg staat het subjectieve belang bij het beroep uitsluitend ter beoordeling van de verzoekende partij en kan dit oordeel niet aan de rechter worden overgelaten (cf. RvS 20 maart 2002, nr. 104.884, Spiessens).

Gelet op het ontbreken van enige toelichting of verduidelijking van het belang dat de verzoekende partijen in de gegeven omstandigheden hebben bij het vernietigen van de thans bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet getuigen van het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het beroep is niet ontvankelijk bij gebrek aan belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS